

(Θά σ'ας διηγηθώμε ἐδώ ἕνα τραγικό συμβάν τοῦ 15ου αἰῶνος, τὸ ὁποῖον ὁ λόρδος Βύρων χρησιμοποίησε ὡς ὑπόθεσι γὰρ περίφημο ποίημά του, πρὸ φέρεϊ τὸν τίτλο: «Ἡ Παρισίνα».

Ἐπειδὴ τὸ διάστημα τὸν ἔργον τοῦ διασημοῦ ποιητοῦ δὲν εἶνε εὐκόλου γιὰ τὸ εὐρύτερον ἀναγνωστικὸν κοινόν, θὰ μεταχειρισθώμε στὴν ἀφήγησί μου φραστικὴν δολοκλήριαν ἀπὸ τοῦ ποίημά του, οἷσας ὥστε ἡ αφήγησις μὲ αὐτὴν νὰ ποτελήσῃ συγκροτικὰ καὶ μὴ ἐκζητικὴν διασκευήν τοῦ ποιητικοῦ ἀριστουργήματός τοῦ λόρδου Βύρωνος).

Ἐν ἡμετέροις Νικόλαος Ἄζος, εἶχεν ἀποκτήσει ἀπὸ τὴν πρώτῃ του γυναῖκα, τὴν Στέλλα ἰντέλ Ἀσασίνο, ἕνα γιοῦ, τὸν Ὀδγο. Ὁ Ὀδγος ἦταν πορταῖος καί, ὅταν μεγάλωσεν, ἔγινεν ἕνας ἀνδρῆσις πολεμιστῆς. Ὁ μαρκήσιος τὸν ὑπεραγαποῦσε, ἐθαύμαζε τὴ γενναϊότητά του, τὸν λάτρευε γιὰ τὴν ὡμορφίαν του. Ἄλλὰ, χωρὶς νὰ τὸ θέλλῃ, τοῦ ἔκανε κάποτε ἕνα μεγάλο κακόν. Ἰδοῦ, πῶς συνέθετ' τὸ πρᾶγμα:

Ὁ κόμης Μαλατέστα, ὁ πύργος τοῦ ὁποῖου ἦταν κοντὰ στὸν πύργον τοῦ μαρκησίου Ἄζου, εἶχε μὴ νειρωσάτῃ καὶ πᾶρα ἰσχυρὰ κῆρυ, πρὸ λεγόμενα Παρισίνα. Τρία χρόνια ἀφοῦ πέθανε ἡ πρώτη γυναῖκα τοῦ μαρκησίου, ἡ Παρισίνα εἶχε τὴν ἴδια σχεδὸν ἡλικίαν μὲ τὸν Ὀδγο. Ὁ Ὀδγος, τὴν εἶχε ἰδῆ μιά φορά, καί, καταγοητευμένος ἀπὸ τὴν ὡμορφίαν της, ἔνοιωσε ἕνα τρυφερό, μὰ καὶ παράφορον αἰσθημα γι' αὐτήν. Ὁσούτου, δὲν εἶπε τίποτε οὔτε στὴν ἴδια, οὔτε σὲ κανέναν. Ἐκρυψε τὸ αἰσθημα τὸν στὰ κατάβαθα τῆς ψυχῆς του, καὶ κανεὶς δὲν ἔξερε, τί ἐδοκίμαζε ὁ Ὀδγος, κάθε φορά πρὸς σκεφτόταν τὴν ὄραϊα Παρισίνα.

Λίγο ἀργότερα, ὁ πατέρας τῆς Παρισίνας ἔστειλε μῆνυμα στὸν μαρκήσιον Ἄζο, ὅτι οἱ Μαλατέστα θὰ θεωροῦσαν τὸν ἑαυτοῦ τους εὐτυχισμένον, ἀν συγγένευσαν ἕνα γάμον μαζύ του. Ὁ κόμης, στέλλοντας τὸ μῆνυμα αὐτό, σκεφτόταν ἕνα γάμον τοῦ Ὀδγου μὲ τὴν Παρισίνα. Μὰ ὁ μαρκήσιος δὲν τὸ σκέφθηκε καθόλου αὐτὸ τὸ πρᾶγμα. Ἐξακολουθοῦσε νὰ θεωρῇ παιδί ἀκόμη τὸν Ὀδγο του. Κι' ἐπειδὴ ἦταν νόμος ἀκόμη καὶ χηρὸς πρὶν ἀπὸ τρία χρόνια, ἀπάντησε στὸν κόμητα, ὅτι εὐχαριστοῦσθε θὰ ἔπαυεν ὁ ἴδιος γυναῖκα τὴν κόρη του. Κι' ἔτσι, ἡ Παρισίνα Μαλατέστα ἔγινεν δευτέρη γυναῖκα τοῦ μαρκησίου Νικόλαου!

Ἡ ὄραϊα καὶ νεαρὴ Παρισίνα, μετὰ τὸ γάμον της, ἐγκαταστάθηκε στὸν πύργον τῶν Ἄζο. Μὰ, περιέργως, εὐθὺς ἀπὸ τὴν πρώτην στιγμήν, ἀντιπάθησε τρομερὰ τὸν νεαρόν Ὀδγο. Ἀπέναντί του, δὲν μπόρεσε νὰ σκεφθῇ τίποτε ἄλλο, παρ' ὅτι ἦταν ἡ μητριὰ του. Καί ἡ ἀντιπάθειά της αὐτῇ, σιγά-σιγά, ἔγινεν ἕνα πραγματικὸν μῖσος πρὸς τὸν νεαρόν εὐπατριδῆ!

Τρομερὴ ἦταν ἡ θέσι αὐτοῦ τοῦ δυστυχισμένου. Ἀγαποῦσε, μὲ ὄλη τὴ θερμὴν τῆς νεανικῆς του ψυχῆς, αὐτὴν τὴν ὡμορφὴν γυναῖκα, πρὸ τοῦ φερόταν τόσο ἀσχημα, μὲ τόση ἀντιπάθεια. Μὰ, ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά, φοβόταν νὰ τῆς μιλήσῃ, νὰ τῆς πῇ πόσο διαφορετικὰ ἀπὸ τὰ δικά της ἦσαν τὰ αἰσθημάτα του γι' αὐτήν. Φοβόταν, μήπως μιά τέτοια ἐξομολογήσι του δὲν ἔμεινε ὡς αὐτοῦ, φοβόταν μήπως ἡ καρδιά του τὸν ἔκανε νὰ παρασυρθῇ περισσύτερον... Καί ὁ Ὀδγος ἀναλογιζόταν μὲ φρίκη πῶς ἡ Παρισίνα ἦταν γυναῖκα τοῦ πατέρα του!

Ὁ μαρκήσιος δὲν ἀργησε νὰ καταλάβῃ πῶς ἡ Παρισίνα τοῦ ἀντιπαθοῦσε, μισοῦσε σχεδόν, τὸ γιοῦ του. Καί αὐτὸ τὸν καταλύπησε. Ἀγαποῦσε καὶ τὴν γυναῖκα του καὶ τὸν Ὀδγο του, καὶ ἤθελε νὰ τοὺς βλέπῃ μονιασμένους, ἀγαπημένους. Συλλογιζόταν μὲ ποῖον τρόπο θὰ μπορούσε νὰ τὸ κατορθώσῃ αὐτό, ὅταν, μιά μέρα, νόμισεν ὅτι τοῦ παρουσιάστηκε ἡ εὐκαιρία.

Ἡ Παρισίνα τοῦ ζήτησε τὴν ἄδεια νὰ κἀνῃ ἕνα μικρὸ ταξίδι ἔως τὴ Ράβεννα, ὅπου ἐκείνες τὶς μέρες δινόταν μιά μεγάλη λαϊκὴ γιορτῆ.

—Μὲ ὄλη μου τὴν εὐχαρίστησι, τῆς ἀπάντησε ὁ μαρκήσιος. Νὰ πᾶς στὴ Ράβεννα, γλυκεριά μου Παρισίνα. Μὰ, τί θὰ ἔλεγες, ἂν σοῦ ἔθετα ἕνα μικρόν ὄρο γι' αὐτό;

—Ποῖον ὄρο; ἔκανε μὲ ἀπορία ἡ Παρισίνα.

—Νὰ σὲ συνοδεύσῃ ὁ Ὀδγος!

ἙΛΛΗΝΙΚΗ ΦΙΛΑΡΕΘΙΑ

ΑΠΟ ΤΑ ἘΡΓΑ ΤΟΥ ΛΟΡΔΟΥ ΒΥΡΩΝΟΣ

—Ὁ Ὀδγος!

—Ναί! Θέλω νὰ πᾶτε μαζί; νὰ διασκεδάσετε μαζί στὴ γιορτῆ. Σὰν φίλοι, ἀσὺν δυὸ ἀδέρφια... Γιατί, μὰ τὸν ἄγιο Δομνίκιο, δὲν μοιάζεις, βέβαια, γιὰ μητέρα τοῦ Ὀδγου, μικρὴ μου Παρισίνα!

Ὁ μαρκήσιος γέλασε τρυφερὰ. Καί ἡ Παρισίνα, εἶτε γιὰτὶ δὲν ἤθελε νὰ τὸν δυσαρεστήσῃ, εἶτε γιὰτὶ δὲν ἤθελε νὰ χάσῃ τὴν γιορτῆ, δέχτηκε τὸν ὄρο του. Τὴν ἐπομένῃ, ἐπάνω τοῦ ἴδιο ὁμάξῃ, ἡ Παρισίνα καὶ ὁ Ὀδγος ἐξεκινούσαν γιὰ τὴ Ράβεννα...

Ἐπὶ τὸν δρόμον, πρὸς τὴν πόλιν, ἦταν ἕνα ἀνεπιθύμητον ἐξομολογῆμα. Ἡ Παρισίνα, ἔπειτα ἀπὸ μερικὰς μέρας, καὶ οἱ δυὸ τους ἦσαν περὶ ἑξήμισι ἡμέρας ἀπὸ τὸν πύργον τοῦ μαρκησίου. Τὸ μῖσος τῆς Παρισίνας γιὰ τὸν Ὀδγο εἶχε μεταδραμεῖ σ' ἕνα ἀσφοδρότατον ἔρωτα. Καί ὁ ἔρωτας, τὸν ὁποῖο ὁ Ὀδγος ἔκρυβε στὰ κατάβαθα τῆς ψυχῆς του, δὲν μπόρεσε πειὰ νὰ συγκρατηθῇ. Ὁ σκοπὸς τοῦ μαρκησίου εἶχε ἐπιτύχει, μὰ πολὺ περισσύτερον ἀπ' ὅτι ἔπρεπε. ***

Ἐἶνε νύχτα... Ὅλοι κοιμούνται, στὸν πύργον τῶν Ἄζο... Καί ὁ ἀνύπντος μαρκήσιος κοιμάται κι' αὐτὸς, ἔχοντας στο πλάι τὴν ὄραϊα Παρισίνα...

Ἐξαφν, ἐπάνω στὸν ὄπνον της, ἡ Παρισίνα φαίνεται οὐδὲν νὰ ταράσσεται ἀπὸ ἕνα παρορσισμό, κι' ἀνήσυχια θειρα κἀνουν τὰ μάγουλά της νὰ κοκκινίζουν. Ἐπάνω στὸ στήθος της, πρὸς τὴν ἀριστερὰ, εἶχε ἕνα μικρὸν ἑλκυστικὸν σημεῖον, ὅπως εἶχε ἕνα μικρὸν ἑλκυστικὸν σημεῖον καὶ ὁ Ὀδγος, σφίγγει τὸν ἄνδρα της καὶ τὰ χεῖλη της σαλεύουν, προφέροντες τὴν νύχτα ἕνα ὄνομα, τὸ ὁποῖο δὲν τολμοῦσαν νὰ προφέρουν τὴν μέρα, στὸ φῶς... Ὁ μαρκήσιος μισοξυπνᾷ. Μὰ δὲν καταλαβαίνει ἀκόμα... Τὰ χεῖλη αὐτοῦ τοῦ δίνει ἡ Παρισίνα καὶ τὸς στεναγμοὺς αὐτοῦ ἀκούει ἀπὸ τὸ στόμα της, τὰ παίρνει πῶς εἶνε γιὰ κείνον... Τὴ σφίγγει ἐπάνω στὸ στήθος του, ἐνῶ ἐκείνη ἐξακολουθεῖ νὰ κοιμάται, κι' ἀκούει τὰ διακεκομμένα λόγια τοῦ προφέρει. Καί, ἔξαφν, ἀναταράσσεται δολοκλήρως...

—Ὀδγε!... Γαυκὲ μου!

—Ακούσε! Ὁ μαρκήσιος ἄκουσε καθαρὰ τὸ ὄνομα τοῦ γιοῦ του!

Πετάχτηκε ἐπάνω, τράβηξε τὸ ἔγχειριδίον του. Μὰ τὸ ἔβαλε ἐπὶ τὴν ἄκρην του, πρὸς τὸν ἄκρην τοῦ γυναικείου δολοκλήρου. Ἄν κι' ἔκρινε τὴν Παρισίνα ἀνάευστα πειὰ γιὰ νὰ ζήσῃ, ὡστόσο δὲν μπόρεσε νὰ σφῆξῃ ἕνα τόσο ὄραϊο, ἕνα τέτοιο ἀγγελικὸν πλάσμα. Ἰσως νὰ τὸ ἔκανε, ἂν δὲν τὴν ἔθελε νὰ κοιμάται στὸ πλάι του, μὲ τὸ γλυκὸν ἔκλειον χαμόγελό της. Οὕτε τὴν εὐπνησε κἀν. Μὰ τὴν ἔθελε μὲ τόσο ἄγριο βλέμμα, ὥστε, ἂν ἐμπροσθεν ἐφανθῆναι, ἡ Παρισίνα θὰ μπορούσε νὰ πεθάνῃ ἀπὸ τὸ φόβον της... Τὸ μελιχρὸ φῶς τοῦ λυγναρίου ἀνακακλοῦσε ἐπάνω στὶς γονδρὲς καὶ ψυχρὸς σταγόνες τοῦ ἰδρώτα του, πρὸς κλυθοῦσαν στὸ μῆτωπο του...

Ἡ Παρισίνα ἐξακολουθοῦσε νὰ κοιμάται, ἐνῶ ὁ ἄνδρας της ἀριθμοῦσε τὶς μέρες τῆς ζωῆς της... ***

Ἐπειτα ἀπὸ τρεῖς μέρας, ὁ μαρκήσιος ἦταν περὶ βέβαιος γιὰ τὴν τρομακτικὴν του ἀτυχία. Ἐρεύνησε, κι' ἔμαθε τὰ πάντα. Ἡ Παρισίνα καὶ ὁ Ὀδγος ἦσαν ἔνοχοι. Συνένοχοι τοὺς ἦσαν ὁ ἀκόλουθος τῆς Ἀλδοβρανδίνος καὶ δυὸ θεραπεινίδες τῆς Ἐπρόσταξῃς ἐν τούτοις κλεισθῶν ὄλων στὰ ὑπόγεια τοῦ πύργου του.

Τὴν ἐπομένη, μῆσα στὴ μεγάλῃ αἰθουσᾷ τοῦ ἀνακτόρου του, ὁ μαρκήσιος Νικόλαος Ἄζος καθόταν ἐπάνω στὸν δικαστικὸν θρόνον, περιστοιχισμένον ἀπὸ τοὺς ἐγγενεῖς του καὶ τοὺς φιλικούς του. Ἐπρόκειτο νὰ δικάσῃ!

Ἀκίνητῃ καὶ ὀχρῇ, ἡ Παρισίνα στέκει ἔμπροσθεν του, περιμένει τὴν καταδικὴν της. Πόσο εἶχε ἀλλάξει!... Χθὲς ἀκόμη, τὰ ζωηρὰ τῆς μάτια σκορποῦσαν τὴν χαρὰ στὴ

Ὁ Λόρδος Βύρων (Γκραβούρα τοῦ 1822)

μεγαλοπρεπή εκείνη αίθουσα, όπου και οι ευγενέστεροι θεωρούσαν τιμή τους να την υπηρετήσουν, όπου και η όμορφότερες κυρίες προσπαθούσαν να μιμηθούν τη γλυκειά της φωνή και τους χαριτωμένους τρόπους της. "Αν έχυναν χθές ένα μονάχα δάκρυ τα μάτια της, μύριοι πολεμιστάι ήσαν έτοιμοι, μ'ε γυναίκα τ'ά ξίφη, να την υπερασπισθούν, και να χύσουν γι' αυτήν, τ'ό αίμα τους. Μά τώρα ; Τι είναι αυτή και τί έγιναν εκείνοι ; Μπορεί πειά ή Παρισία να προσταζή, ή εκείνοι να την υπακούσουν ;

Και ο Οδγος ; 'Ο Οδγος θά έκλαιγε γι' αυτήν, αν όλα τα μάτια, γύρω-τριγύρω, δέν ήσαν καρφωμένα επάνω του. "Εκρυσσε τόν πόνο του μέσα στά κατάβαθα του στήθους του, και τ'ό μέτωπό του ήταν σκυθρωπό και περήφανο. "Όσο μεγάλη κι' αν ήταν ή θλίψη του, όμως δέν ήθελε ωστόσο να ταπεινωθ'ή έμπαρς στό πλήθος, δείχνοντάς την τρυφερότητα πού αισθανόταν γιά την Παρισία. Ούτε ένα βλέμμα δέν τοίλωσε να τής ρίξη, φέρνοντας στή μνήμη του τόν έρωτά του, τ'ό έγκλημα του, την τωρινή του κατάστασι, την όργη του πατέρα του, τ'ό μίσος τών άναρέτων ανθρώπων, την τιμωρία και την τύχη τής Παρισίας. Καί μιά φορά μονάχα αν έβλεπε τ'ό κάτωχρο πρόσωπό της, ή καρδιά του θά επαναστατούσε εναντίον του, και θά φανέρωνε τής τύψεις πού αισθανόταν, γιά τή συμφορά πού τής έπροξένησε...

—Είς θάνατον οι ένοχοι!
 "Έτσι δίκασε και κατέδικασε ο μαρκήσιος Νικόλαος 'Αζος. Τ'ού κάκου ο συνετός Ουγκόκιαν Κοντράριος και ο γηραιός και άξιός 'Αλβέρτος Δαλασάε τόν ικέτευσαν, πέμνειοι στά γόνατα, να λυπηθ'ή τούς ένοχους. Τ'ού κάκου, δάκρυα πύρινα έτρεξαν στά μάτια τους. 'Η όργη του έκανε τόν μαρκήσιο άκαμπτο...

'Ο Οδγος τελείωσε, μέσα στό σκοτεινό κελλί του τις προσεχές του κι' έξομολογήθηκε τις άμαστίες του. Τ'ού έβγαλαν τότε τόν μανδύα, τ'ού έκοψαν τ'ά μαλλιά, τ'ού πήραν και τ'ό κεντημένο έπίμιο πού τ'ού είχε χαρίσει ή Παρισία και θάλησαν να τ'ού δέσουν και τά μάτια με ένα μαντήλι. Μά ο Οδγος δέν τ'ή δέχτηκε αυτή την τελευταία προσβολή. Καί φώναζε στό δήμιο :

—Στάσου! Τ'ό αίμα μου και ή ζωή μου είναι δικά σου! Μ'ού έδεσε και τά χέρια, μά θέλω τουλάχιστον να πεθάνω με έλευθερα τά μάτια!..

Αυτά ειπε κι' έσκυψε κάτω από τόν πέλεκυ τ'ού δημίου.

—Χτύπα τώρα!

Και ο δημιος χτύπησε. Τ'ό κεφαλί τ'ού νέου χωρίστηκε απ' τ'ό σώμα του και κυλίστηκε χάμα. Τά μάτια του και τά χείλη του σάλεψαν γιά μιά στιγμή, σπασμωδικά, κι' έπειτα, έκλεισαν γιά πάντα...

"'Ηρθε τότε και ή σειρά τής Παρισίας. Καθώς την οδηγούσαν στόν τόπο τής εκτελέσεως, φανταζόταν πώς θά την έβριχναν μέσα σ'ένα κανένα λακκο. Καί, εν'ό εβάδιεν, ρωτούσε κάθε τόσο αν έφτασαν στό ώρισμένο μέρος. Καί όταν τής είπαν ότι είχε καταδικασθ'ή άποκ'εφαλίση με τ'ό τοσεκούρι, ρώτησε τί είχε άποκείνι ο Οδγος .ης άποκρίθησαν πώς είχε πεθάνει πειά. Καί τότε ή Παρισία άναστέναζε βαθεία και ειπε :

—Τώρα λοιπόν, δέν την θέλω πειά τ'ή ζωή!

"Όταν οι συνοδοί της έσταμάτησαν, έβγαλε μόνη της όλα τ'ά κοσμήματα πού φορούσε, τ'όλιξε με ένα σάλι τ'ό κεφαλί της και έσκυψε. 'Ο δημιος χτύπησε. Καί τ'ό ώραίο κεφαλί τής Παρισίας χωρίστηκε από τ'ό σώμα της...

Με τόν ίδιο τρόπο θανατώθηκαν και ο άκόλουθός της 'Αλδοφρανδίνος και ή δυό θεραπευτίδες της. 'Ο μαρκήσιος έμεινεν άγρυπνος όλη εκείνη τή φριχτή νύχτα. 'Εστέναζε και θρηνούσε, και δάγκανε τ'ό χρυσό του ραβδί. Την έπομένη, άνήγγειλε σέ όλες τις Αύλές τής 'Ιταλίας τ'ό τρομερό δυστύχημά του. Συγχρόνως όμως έβγαλε και μιά διαταγή στην έπικράτεια του: Νά άποκεραλιζώνται όλες ή γυναίκες, πού θά άπιστοδσαν σ'ούς συζύγους τους, όπως ή Παρισία του. Καί λέγουν ότι πολλές γυναίκες θανατώθηκαν έτσι στην έπικράτεια τ'ού μαρκησιού Νικόλαου 'Αζου...

ΜΙΑ ΚΑΜΠΑΝΙΑ ΠΟΥ ΕΝΔΙΑΦΕΡΕΙ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΝΕΟΥΣ ΚΑΙ ΤΙΣ ΝΕΕΣ

ΕΙΝΕ ΔΥΝΑΤΗ Η ΑΓΝΗ ΦΙΛΙΑ ΜΕΤΑΞΥ ΑΝΔΡΟΣ ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΟΣ

[Τι Παρεστύν ή Γαλλίδες μυστοεργαφεί Μακρσέλ Τιναιρ και Μυριαμ Χάρου]

'Η Παρισινή έβδομαδιαία «'Εφημερίς τής Γυναίκας», την όποία διευθύνει ή πασίγνωστος Γαλλίς μυστοεργαφός κυρία Ραιμόνδη Μαρό, άπηνύθνε τελευταία σέ μερικέσ σύγχρονες Γαλλίδες διασημότητες τ'ού λογοτεχνικού και καλλιτεχνικού κόσμου τ'ό έξής έρώτημα :

«'Είνε δυνατόν να υπάρξή άγνή φιλία μεταξύ άνδρος και γυναίκος ;
 "Από τις άπαντήσεις πού έλαβε ο ειδικός συντάκτης τής εφημερίδος, ο όποιός έκανε αυτή την καμπάνια, δημοσιεύουμε σήμερα την άπάντησι τής μεγάλης μυστοεργαφού Μακρσέλ Τιναιρ, τής όποίας πολλά βιβλία έχουν μεταφρασθ'ή και 'Ελληνικά.

«'Ποιός θά ήταν π'ό άριμόδος από την Μακρσέλ Τιναιρ—γράφει ο Παρισινός δημοσιογράφος—ν'άπαντήσι σ' ένα έρώτημα σχετικό με την ψυχολογία τ'ού έρωτικού αισθήματος ; Π'οιός συγγραφέας μπορούσε ν' αποδώσει με μεγαλειότητα πιστότητα και τ'ους π'ό έλαφρούσ παλμούς τής ανθρώπινης καρδιάς, όταν την ταράζει ή θύελλα τής αγάπης ;
 —Πιστεύω ότι είναι δυνατόν να υπάρξή άγνή φιλία μεταξύ άνδρος και γυναίκος ; μάς άποκρίθηκε, χωρίς τόν παραμικρό διαταγμό, ή Μακρσέλ Τιναιρ, μόλις τής άποτειναινε τ'ό έρώτημα πού μάς άπασχολεί. Με τή διαφορά ότι δέν πρέπει ν' αποδίδουμε έξαφρατική σημασία στό αισθήμα από τ'ό...
 —'Ο...
 —Μάλιστα. Τ'ό μόνο φυσιολογικό αισθήμα μεταξύ μιάς γυναίκας και εν'ός άνδρος είναι ο έρωσ. 'Όταν τ'ό αισθήμα αυτό άπουσάει, σημαίνει ότι ή ο άνδρας ή ή γυναίκα έχουν δοσμένη άλλου την καρδιά τους... Καί τότε, ο ένας από αυτούσ διατρέχει τόν κίνδυνον ν' αγιασθ'ή τόν άλλον, χωρίς την έλπίδα ν' ανταγαθ'ή... "Α, δέν υπάρξει, ξερετε, τ'ρομερότερο μαρτύριο από τ'ό ν' αγιασθ'ή χωρίς ν' ανταποκρίνεται στό αισθήμα σου ! 'Η φιλία μεταξύ δυό έτεροφύλων είναι, βέβαια, δυνατή, με την προϋπόθεσι όμως να προηγηθ'ή αυτής ένα ισχυρό έρωτικό αισθήμα. "Αν ο έρωσ είναι θύελλα, αν είναι τρικυμιώδης θάλασσα, ή φιλία είναι ή γαλήνη, ή ήρεμία. Καί όταν βλέπουμε ν' αναπτύσσεται μεταξύ άνδρος και γυναίκας μιά θετική φιλία, χωρίς να προϋπαρξή έρωτικό αισθήμα, πρέπει να είμαστε βέβαιοι ότι ή άδολή αυτή φιλία θά έξελιχθ'ή μοιραία, μιά μέρα, σέ φλογερή αγάπη. Φιλία χωρίς άμοιβαία συμπάθεια δέν μπορεί να ένοηθ'ή. Μά και ή συμπάθεια άποτελεί τ'ό πρώτο στάδιο τ'ού έρωτος ! Τ'ό τρομερό όμως είναι ότι συχνά, πού συχνά, τ'όσο οι άνδρες όσο και ή γυναίκες, δέν μπορούν να ψυχολογήσουν καλά τ'ά αισθήματά τους και να ήσουν π'ός τ'ό αισθήμα, ή συμπάθεια, πού νοιώθουν γιά ένα πρόσωπο, είναι φιλία, εν'ό στην πραγματικότητα είναι έρωσ !

—Μά, όπως μου τά λέτε, κυρία, είναι σάν να ή υποστηρίξει ότι δέν μπορεί ποτέ να υπάρξή άγνή φιλία μεταξύ άνδρος και γυναίκος ;... παρετήρησε ο Παρισινός δημοσιογράφος.

—Βγάλετε μόνος σας τά συμπέρασματα πού θέλετε ! ειπε γελώντας ή διάσημη μυστοεργαφός. 'Εκείνο πού μπορεί να ξερω, είναι ότι ένας άνδρας και μιά γυναίκα έξαφρατίν τις μελλοντικές σχέσεις τ'ον από την πρώτη στιγμή πού θά γνωρισθούν.
 "Αν νοιώσουν από την αρχή άμοιβαία φιλία, τ'ο αισθήμα αυτό δέν θ' άργήσι να μεταβληθ'ή σέ πραγματικό έρωτα. Καί, τ'ό αντίθετον : "Αν αγιασθ'ούν, ο έρωσ τους δέν θ' άργήσι να μεταβληθ'ή σέ φιλία... Π'ό πάντως να ξερετε απ' δυο σας π'ός όταν ακούτε ένα νέο και μιά νέα να σ'ας λένε ότι εκείνο πού τους συνδέει είναι άπλως μιά άγνή φιλία, πρέπει να κάνετε τή σέξιμ ότι ένα από τά δυό συμβαίνει : ή ο άνθρώποι αυτοί έχουν δοσμένη άλλου την καρδιά τους ή άγνοούν τά πραγματικά τους αισθήματά...

'Επίσης ή γνωστοτάτη μυστοεργαφός Μυριαμ Χάρου, τής όποιας άπειρα διηγήματα έχουν δημοσιευσι μέχρι σήμερα, έδωσε την έξής άπάντησι :

—Μοι φαίνεται π'ός είναι λίγο δύσκολο να υπάρξή άγνή φιλία μεταξύ άνδρος και γυναίκος—έντός αν ένα από τά δυό αυτά πρόσωπα έχει κανένα σοβαρό φυσικό ελάττωμα... Στην περιπτώσι αυτήν ο ένας μπορεί να αισθανθ'ή γιά τόν άλλον βαθιά συμπάθεια, ειλικρινή άφοσίωσι, άγνή φιλία με δυό λόγια. "Όταν όμως και ο άνδρας και ή γυναίκα είναι νέοι και ώραίοι, πολύ φοβάμαι μήπως ή άμοιβαία φιλία πού αισθανθήσαν στην αρχή, μεταστραφ'ή πολύ γρήγορα σέ παράφορο έρωτικό πάθος. Είπα εφοβάμαι ; Δέν είναι σωστό αυτό... "Ήθελα να πώ : ελιτίσω... Γιατί δέν φανταζόμαι να υπάρξή στόν κόσμο ωραιότερο πράγμα από τ'ό να βλέπεις έναν άνδρα και μιά γυναίκα να νοιώθουν ταχυτόχρονα όλα τ'ά αισθήματα π'ού ενώνουν τις ψυχές δυό έτεροφύλων—από την άγνή φιλία ως τόν φλογερό έρωτα... Καί ή έξέλιξις αυτή τ'ών αισθημάτων άποτελεί, κατά την γνώμη μου, την ασφαλότερη έγνήσι γιά τή μόνιμη ευτυχία τ'ού ζεύγους !...

